

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צח.

עין משפט נר מצוה

עט א ב מיי פטיו מהל מאלכות אסורות הל' טו [כ] סמג לאוין קמא טוש"ע ויד סי פו סעף ה:ו
פ ג מיי פטיו מהל מאלכות אסורות הל' טו [כפטי"ו הלכה כד] סמג לאוין קמא טוש"ע ויד סי כ סעף א וסי כט ס"ד:
פא ד [מיי פטיו] סמג הלכה [ו] טוש"ע ויד סי כט סעף ו:
פב ה מיי פטיו מהל מאלכות אסורות הל' כ ופי"ב מהל צניעות עשית עשור הלכה ג:
פג ו מיי פטיו מהל מאלכות אסורות הל' טו סמג לאוין קמא טוש"ע ויד סי פו סעף ה וסי כט סעף ז:

בביצת אפרוח. וה"ה (ט) בשאר זמנא זה דם לשרא תיכלא זכולה ונראה לטמאה שהיא קלופה אפשר לאסורה וזירושלמי (י) גבי גיעולי זניס משמע דש חילוק בין קלופות לשאין קלופות ושמה לענין זה נמי יש חילוק והא דלא משני הכא הא בקלופה הא בשאינה קלופה משום דסתם זיליס מנשלים אותן בקליפתן: **פירוש קא מפרש**. זוהכא לא פריך א"ה אסורות אסורות למה לי וכן זכמה דוכתין וזכמה דוכתין פריך: **דנפלא בדיקולא דבשרא**. בערוך (ח) חזרו בהדי הא ניימא ודיקולא שפילט) פירוש קתלא וזכמו זתשזנת הגאונים דהכי קאמר דנפל ליורה גדולה שיש זה שיעור דיקולא (קשה כיון דלאו לדיקולא נפל מאי קאמר סדר רב אשי לשעוריה זמאי דזלעה דיקולא וזקונטרס פירש דיקולא קלחת וקלחת הוא כלי שמנשלין בה זכר דאמר דהמוכר את הספינה (ב"ב ע"ג). כל שלשים יום מהפך להס גיהנם כזכר זקלחת ואפשר דקרי ליה דיקולא משום הרמימות שעולות זמוכו שנקראים דיקולא דאמר פרק כל שעה (פסחים דף לט): אמר רב יוסף לא ליחלט איניש מרתי חטיי בהדי הדדי דילמא אול חדא (א) זכדי דחזרתה ולא סליק ליה דיקולא דמיא מד' רוחתא: **ואיבעיא** להו בששים ואחד ב'. ומדלא פירש בהדיא בששים והיא מותרת ליכא למיפשט מידי דשמה רבי יהושע בן לוי עלאמו הוא מסופק ומיהו קשה דלקמן קאמר רבי יהושע בן לוי כל איסורין שבתורה בששים משמע [ו] בששים של היתר כמו גיד בששים ואין גיד מן המנין ויש לומר דהתם משמיה דרב קפרא קאמר לה אכל הכא מדקאמר בששים אסור משמע שפיר דבששים של היתר נמי אסור להכי אית לן למימר דלדידיה הוה מספקא ליה: **כל איסורין שבתורה בששים**. פירש זקונטרס דאף כי לא יהיב טעמא דעי ששים ואין נראה ומה שהציא ראייה מלקמן אפרש לקמן צעורת הש"י:

שיטה מקובצת

אן דחצי שיעור אסור מן התורה כדאמרין חצי שיעור מנין: [ב] בחצי זית אלא בשיעור שלם: [ג] בתמיה וכולי האי מי מדולוין: [ד] ובין שאין ובר אסור ואילו כי לא יהיב טעמא: [ה] אלא בכמה לאו בששים אלמא: [ו] ואסור לזרים והאיל נאכל לבעלי הוא שהלמים הוא כצ"ל ועל שאר כל הברור עד סוף העמוד נרשם עליו: [ז] הכא לא פריך. נ"ב ע"י תוס' בבורות דף ל"א ע"ב: [ח] משמע טפי דבששים של היתר:

רבינו גרשום

סבר רב אשי לשעוריה במאי דבלע נמי דיקולא. כלומר דיקולא היה רותח ונפל כוונתו תרבה לתוך דיקולא רותח וסבר רב אשי לשעוריה ששים במאי דבלע כו. (הואו כ"ב) פלגא ויתא כו' כלומר נפל לדיקולא רותח. לשעוריה בתלחין פלגי דויתיה כלומר דאי היו שם שלשים חצאי ויתא דבישרא היה מתירו שהיה מקיל ביותר. והוא דאתא לקמיה דרבן גמליאל. כלומר חצי זית חלב שנפל לתוך יורה של בשר ורתחת. אבא לא שיער כו' שהיה מקיל בחצי שיעור:

אפרוח. שהזכר נותן טעם ולא שנה טמאה ול"ש טהורה דנזלה היא: **אכל טמאה**. כלל אפרוח לא: **כיון דאיש זה אפרוח קרי לה טמאה**. ואפילו של עוף טהור: **זניס**. טהורות ששלקן כו': **מכלל דרישא**. דנקט טמאה טמאה ממש קאמר ולא אפרוח דאי זטהורה ואפרוח תרתי למה לי: **כיד ששלקן ונמלא אפרוח נאחא מהס**. חו היא טומאתו וכולן מן הטהור: **השפא דלית זה אפרוח**. אשמועינן דיהבא טעמא ואסורה (א) ואע"ג דמיא זעלמא הוא: **יש זה אפרוח**. אפילו טהורה: **מיבעיא**. כ"ש דיהבא טעמא דהא אפרוח נזלה היא: **זדיקולא**. קלחת: **סדר רב אשי לשעוריה**. היתרא ולאוסופי עלה מנה שזלעה קדרה כדי לזטל את האיסור והאיסור היה משער כמו שאול זא לפנינו מלומקת: **רבנן**. תלמידים: **דאיסורא לא זלע**. בתמיה. אף האיסור נטמק וכשנפל היה בו יותר אלא הכל משערים כמות שאנו רואים: **זסלקין פלגי דוסי**. משום דלא היה כשיעור היה מולול זבטולו ולא זעני ששים: **לא סולול זשיעורי דרבנן**. כלומר אפילו זמיידי דלא מיתסר מדאורייתא לא סולול זשיעוריה ועוד הא מדאורייתא אסור דחצי שיעור אסור מן התורה (א) וחצי שיעור מנין ת"ל כל חלב [ויקרא] זפרק זבתא דיומא (דף ע"ג). **ראה שחטה מטייל זה גזול**. ראה מה אתה עושה שלא מטעה ותכשיל הסמוכים עליך שחטה מטייל זה גזול להתירה בס' ואחת ואיך מפרש אי בהדי דידה אי לזר מינה והשומעים יעלה על דעתם בהדי דידה והרי שני גדולי הדור נשאלה מהם ולא פירשוהו ומאן יניחו רבי יעקב זר אידי ורבי שמואל זר נחמני: **ואיבעיא להו גרסינן: פשיט מיפשט**. שאיך מטייל שום ספק זכזכר לומר ואיני יודע אם היא מן המנין של ס"א או לא: **בס' ואחא ויהא**. דהו לכו ס"ב: **ההוא דאחא כו'**. פלגא דזיתא דאיסורא הוה וכן עובדא דר"ש זר רבי: **אבא**. הלל זא מעשה כה לפניו ולא זמלא אלא מ"ו והתיר שמע מינה לאו ס' זעני אף אזי מתיר זזה שאיני מואל זו אלא מ"ה. ולי נראה דהכי קאמר אבא לא שיער זכרזכעים ושזע אזי אשער זמ"ה זתמיה אבא זא לפניו מעשה והיה יכול לזטולו זמ"ו ולא שיערו להתיר ואסר ואני אחיזנו זמ"ה וללשון זה אין צריך לפרש זחצי זית אלא זאף זשיעור שלם: **הא איכא שלשים משערינן**. בתמיה וכולי האי מי זמוזולין: **גומא**. כלומר למה זאת לישראל עליו והלא אפילו שלשים אין בו זיתר כמות האיסור ולא דוקא קאמר ליה אלא זכר שאינו יכול לעמוד כלומר כלום יש שם אפילו שלשים ואע"פ שאינו יותר זכך: **בס'**. היכא זלזקניה ולא יהיב טעמא אי נמי ליכא למיקס אטעמא כגון מין ומינו אכל היכא זדדקניה ויהיב טעמא לעולם טעמא לא זטיל דאמר זכמה דוכתין ולקמן (דף ע"ג). נמי אמרינן יש זהן זנותן טעם זין שיש (ב) להעלות זמאה ואחד זזין שאין כו' אסור זוכי לא יהיב טעמא זענין ששים לזטוליה דלקמן דקתני אין זהן זני"ט זין שיש להעלות כו' מותר דאמרינן אין זהן להעלות זק"א אלא זיצמאי לאו זששים אלא כי לא יהיב טעמא נמי זענין ששים למר ומאה למר: **ושניהם לא למדוה כו'**. ואע"ג דאי אחי למילך מיניה מנית למילך אפילו היכא דיהיב טעמא דהא הכא איכא למימר דאי שלא זמניו הוה יהיב טעמא אפילו הכי זרבנן אחמור ואמור טעמא לא זטיל: זרוע של איל מזיר הוא המורס ממנו ומניפין אותו וניתן לכהן ואסור לזרים וזואיל כולו נאכל לזעליו דהא שלמים הוא:

(א) [מספקא דתרומוה פ"ט ה"ה] (ב) [ס"א] (ג) [ז"ל אשין] (ד) [ימא עג: עג:] (ה) [ואוספת רש"ש] (ו) [סוף פרק י' דתרומוה] (ז) [נעין תוס' זמרות לא: לא] (ח) [עך דקל] (ט) [סנהדרין ל"א] (י) [עג: כאל זעירין] (יא) [נע"ע תוס' לקמן ק' ד"ה זקשקס]

תורה אור השלם

1. ולקח הכהן את הזרע בשלה מן האיל וזלית מצה אדת מן הסל ויקרק מצה אהד ויתן על פני הזריר אחר ההתלחו את קורו: במדבר ו יט

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה בת' וכו' שם בהן דהאיל וזלית (ב) תוס' ד"ה זניית אפרוח וה"ה זמנא זכ"ל ומיתב זשאר זמקת: (ג) ד"ה זנפל וכו' דילמא אול חדא ויהיב בצידי זמכתה ולא סליק להו דיקולא:

מוסף רש"י

חצי שיעור. כלומר פחות משכשור (יומא ע"ג).

דלית בה אפרוח השתא דלית בה אפרוח אסורה דאית בה אפרוח מיבעיא אי משום הא לא איריא תנא סיפא לגלויי רישא שלא תאמר רישא דאית בה אפרוח אבל לית בה אפרוח שריא תנא סיפא דאית בה אפרוח מכלל דרישא דלית בה אפרוח ואפילו הכי אסירא ההוא כוונתא תרבה דנפל בדיקולא דבשרא סבר רב (א) אסי לשעוריה במאי דבלע דיקולא אמרי ליה רבנן לרב אשי זאמו דהיתרא בלע דאיסורא לא בלע ההוא פלגא דזיתא דתרבה דנפל בדיקולא דבשרא סבר מר בר רב אשי לשעוריה בתלתין פלגי דזיתא אמר ליה אבוב לאו אמינא לך דלא תזולל זשיעורין דרבנן ועוד (ג) האמר ר' יוחנן החצי שיעור אסור מן התורה אמר רב שמן בר אבא אמר רב אידי בר אבא אמר רב גרשם אמר לוי בר פרמא אמר רבי נחום אמר רבי ביריים משום זקן אחד ורבי יעקב זמיה דבי גשיאה אמרו ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת אמר רבי זירא לרב שמן בר אבא ראה שאתה מטיל בה גבול היתר שהרי שני גדולי הדור לא פירשו את הדבר רבי יעקב בר אידי ורבי שמואל בר נחמני תרוייהו זמשמיה דרבי יהושע בן לוי אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ויהיב טעמא דאמר רבי חלבו אמר רב הונא יביצה בס' והיא אסורה בס' ואחת והיא מותרת והוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייא א"ל כלום יש שלשים טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערינן אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס' אמר לפנניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה אלא מזרוע בשלה דכתביב ולקח הכהן את הזרוע בשלה וגו' ותניא בשלה אין

אין לעמוד כלומר כלום יש שם אפילו שלשים ואע"פ שאינו יותר זכך: **בס'**. היכא זלזקניה ולא יהיב טעמא אי נמי ליכא למיקס אטעמא כגון מין ומינו אכל היכא זדדקניה ויהיב טעמא לעולם טעמא לא זטיל דאמר זכמה דוכתין ולקמן (דף ע"ג). נמי אמרינן יש זהן זנותן טעם זין שיש (ב) להעלות זמאה ואחד זזין שאין כו' אסור זוכי לא יהיב טעמא זענין ששים לזטוליה דלקמן דקתני אין זהן זני"ט זין שיש להעלות כו' מותר דאמרינן אין זהן להעלות זק"א אלא זיצמאי לאו זששים אלא כי לא יהיב טעמא נמי זענין ששים למר ומאה למר: **ושניהם לא למדוה כו'**. ואע"ג דאי אחי למילך מיניה מנית למילך אפילו היכא דיהיב טעמא דהא הכא איכא למימר דאי שלא זמניו הוה יהיב טעמא אפילו הכי זרבנן אחמור ואמור טעמא לא זטיל: זרוע של איל מזיר הוא המורס ממנו ומניפין אותו וניתן לכהן ואסור לזרים וזואיל כולו נאכל לזעליו דהא שלמים הוא:

אין

(א) פסחים מה. טו. לו. ז.
 זמנים לו: (ב) [על סמך].
 (ג) עלה פ"ב מ"א, (ד) [שם
 מ"ז], (ה) [וקח יח טען],
 (ו) [במדבר יח, א] (ז) [ע"ל
 ומאח], (ח) [וע"ש מוס'
 זכמים עט. ד"ה אמרו],
 (ט) [וע"ש רש"י ד"ה כבוד],
 (י) [ע"ל דק"ן, ט] (יא) [דף נ"א].
 ד"ה ב"א.

תורה אור השלם

1. כל אשר יגע בבשרה
 יקדש ואשר יזה מדימה
 על הבגד אשר תהי עליה
 תבטל במקום קדוש:
 וקרא ו כ

מובן רש"י

כל אשר יגע בבשרה.
 שגז חולין או שלמים
 שזנו אכלתו מרובה
 ממתות ונגע בחטאת,
 יקדש, כדמפרש להיות
 כמות שאם פסולה.
 הינה התטאת, גנון
 פיגול או פסול אחר,
 תפסל. אף זו שגשגה
 ממנה, ואם כשרה, היא
 התטאת, מהינה לנולדת
 הימנה לאסור בחילה אלא
 בחמורה שבה. חמורה
 התטאת שנגע בה לפני
 מן הקלעים ולזכי הטהרה
 ולים ולילה אחד (פסחים
 טז). שר זה ע"ה עשוי
 ע"ש מ"ש וחומר שגשגה.
 מילת (זכמים זכ).

גיד הנשה פרק שביעי חולין

וליגמר מיניה. למשרי אף שאר קדשים בששים או מאה כגון נותר
 או פגול: **להיום כמות**. הנוגע בה וצלע ממנה: **שאר פסולה**.
 היא יפסק הבלוע: **ואם כשרה**. היא תאכל וז"ל כחומר שצחטאת
 שאפי"ן הן שלמים אסורין לילכל אלא לזכרי הנוגה ליום וללילה ולפניהן מן

צ.מ.

ועוד י"ל דהתם איירי בשלח צמינו והיכל דליכא כוית צכדי אכילת
 פרס קרי ליה טעמו ומשאו והיכל דליכא כוית צכדי אכילת פרס
 קרי ליה טעמו ולא ממשו והרב רבי יוסף מאורלייני"ש היה מפרש
 דלע"ג דטעם כעיקר דאורייתא לא לקי אטעם אפי"ן שלח צמינו

**עין משפט
נר מצוה**

פה א מ"י פ"ח מהל'
 מעה"ק הלג"י:
 פו ב מ"י פ"ג מהל'
 תרומת הל"ב.

שיטה מקובצת

אן גלי רחמנא גבי חטאת.
 ג"ב ע"י תוסי' זכחים דף
 צח ע"א ד"ה מה: ט ואל
 כשרה היא תאכל וז שנגעה
 בה חמור: ז ומהכא
 גמירין. ג"ב ע"ין רש"י
 זכחים דף צו ע"ב ד"ה
 עד שילבט: ז דראמרין
 בבהמה המקשה וכלישנא
 קטא ואלבא דר"ש בן
 יוחי דאמר מבשל לה
 והדר מחתך לה: לה לא
 שמעתא וכו': ט מן
 ושאינו מין למין בשאינו
 מינו אמרו כן: ו גרסינן
 פלוך דתירומה: ו יוש
 בהם גבי"ת תירומה בחולין:
 ו טא ואי בתירומה ורינה
 ליבטל: ט וכו' וכו' ביטל
 לאו בששים אלימא כי לא
 יהבא טעמא בששים הוא:

רבינו גרשום

ליגמר מהכא. כלומר מן
 הורוב בשלה: אלא חודש
 הוא כו'. כלומר חודש הוא
 שאיסור נחשב על החיר
 מוקדשין שאסור לישראל
 [נחשב] עם החולין ואינו
 אסור: דמדאוריית' ביטל
 ברובא. כלומר כדחזינן
 בקרא אחרי יביעם להטות.
 אמר רבא לא נצרכא [אלא]
 לטעם כעיקר כלומר מה
 דתנא זהו חיתר הבה
 מכלל איסור לאו למטוטי
 כל איסורין שבתורה אלא
 לטעם כעיקר כו': ואם
 כשרה יאכל בחמור שבה
 שאם מבשל שום קדשים
 עם חטאת אפי"ן אותן
 קדשים שפושלו עם חטאת
 יהיו נאכלין לשני ימים
 ולילה אחד כיון שפושלו
 עם חטאת יהא נאכל ליום
 ולילה כחטאת דנותן טעם
 כעיקר חשוב: רבינא אמר
 לא נצרכא אלא למקום
 חתך כלומר הא דאמרי'
 זהו חיתר הבא מכלל
 איסור דאפי"ן מקום חתך
 הורוב מותר דאמר מקום
 חתך בעלמא אסור כגון
 שהוציא עובר את ידו
 ושחט את אמו ואחי'
 החזירה אסור אפי"ן במקום
 חתך והכא שרי אפי'
 במקום חתך: א"ל אביי
 וכל איסורין שבתורה
 במאה והתמן כל המתבל
 כלומר מתבל בקדרה
 של חולין מתבלין של
 תירומה והמתין בשאר
 של תירומה עיטה של
 חולין ומדמע תירומה עם
 חולין: גרסינן שנתבשל
 עם עדשים כלומר גרסינן
 של תירומה שנתבשל עם
 עדשים של חולין בין שיש
 בהן להעלות באחד ומאה
 כלומר שיש מאה של
 חולין לבד מן התירומה
 בין שאין להעלות באחד
 ומאה שאין מאה של חולין
 לבד מן התירומה אבל
 בכלל התירומה יש מאה
 אסור לפי שיש באיסור
 בנותן טעם:

וליגמר מיניה א גלי רחמנא גבי חטאת: כל
 אשר יגע בבשרה יקדש א"ל להיות כמותה
 שאם פסולה תפסל ואם כשרה תאכל
 כחמור שבה ומאי חזית דגמירין מהאיך
 ליגמר מהאי חודש הוא ומחודש לא גמירין
 אי הכי למאה וששים נמי לא ליגמר אטו
 אנן לקולא קא גמירין לחומרא קא גמירין
 דמדאורייתא ברובא בטיל רבינא אמר ו לא
 נצרכא אלא למקום חתך דאמר מקום חתך
 בעלמא אסור והכא שרי יתיב רב דימי וקאמר
 לה להא שמעתא אמר ליה אביי וכל איסורין
 שבתורה במאה והתנן למא אמרו כל
 המחמוץ ומחבל ומדמע להחמור מין ומינו
 להקל ולהחמור מין ושאינו מינו וקתני
 סיפא א להקל ולהחמור מין ושאינו מינו
 כיצד גרסינן שנתבשלו עם העדשים אם
 יש בהם בנותן טעם בין יש בהן להעלות
 במאה ואחד בין אין בהן להעלות במאה
 ואחד אסור אין בהן בנותן טעם בין שיש
 בהן להעלות במאה ואחד בין אין בהן
 להעלות במאה ואחד במאי לאו בששים
 לא

תרומה ולפיניה שתי סאין כו' ופריך מיניה ופי
 אכילת פרס דאורייתא אמאי אמרינן שאני אומר והשתא כי נמי אמרינן
 כוית צכדי אכילת פרס לכו דאורייתא תקשה ליה אמאי אמר ששני
 אומר כיון דטעם כעיקר דאורייתא וי"ל דהתם איירי צמינו וכן משמע
 בסוף הערל (יבמות פב): דמוקי לה ר"ל והוא שרבו חולין על התירומה
 ומינן שלא צמינו לא שייך רבו ופי"ן ופי"ן דרבו צטלי
 לכו צרכא אפי"ן איכא כוית צכדי אכילת פרס וי"ל דמ"מ פריך דאי
 כוית צכדי אכילת פרס דאורייתא יש לנו להחמיר אף צמינו ולית
 לן למימר שאני אומר כיון דלקי צשאינו מינו ומיהו קשה דסוגיא דאלו
 עוברין (פסחים דף מג): ודפרק שלשה מינין (מ"ז דף לה): אליבא
 דר' יוחנן ור' יוחנן מוקי לה צהערל (יבמות דף פב). לע"ג דלא רבו
 וא"כ כי נמי כוית צכדי אכילת פרס לאו דאורייתא תקשי ליה אמאי
 אמרינן שאני אומר דכיון דלא רבו ספיקא דאורייתא היא וי"ל דהוה

גרי"ר רחמנא גבי חטאת

ב"י רחמנא גבי חטאת כו'. הקשה ר"ת דהאי קרא דחטאת מייתי הכא לטעם כעיקר
 וצ"ל עוברין (פסחים דף מה). מוקי להיתר מנטרף לאיסור לכ"ע וטעם כעיקר מפיך ליה ממשרת ולר"ע מגיעולי עובדי כוכבים לכו
 נראה לר"ת דגרסינן הכא לא נצרכא אלא להיתר מנטרף לאיסור דבכל ענין המיר הכתוב ופילו יש חזי זית צעין משמונית של זרוע על
 חתיכת האיל שחון לרוצב ומיהו א"כ להגיה הספרים דאיכא למימר דנקט הדרשה הפשוטה דאי לאו קרא דמשרת ודגיעולי עובדי כוכבים דלתו
 לטעם כעיקר הוה מוקמי קרא דחטאת לטעם כעיקר ולא להיתר מנטרף לאיסור וכי האי גוונא איכא דמשרת דחטאת דמשרת ועוד י"ל דסוגיא
 דהכא דתיא כי סוגיא דמזיר פ' שלשה מינין (דף מ: ב) גרסינן תוס' ורבינן תיפוק להו דהיתר מנטרף לאיסור ממשרת ומגשי התם נמי
 לטעם כעיקר הוה דאמתא ואלע"ג דמשרת נמי אחי לטעם כעיקר מנרך זריבי דאי כתב רחמנא חטאת הוה אמינא מזיר לא אחי מינייה דמזיר
 מוקדשים לא ילפינן ואי כתב רחמנא מזיר הוה אמינא חטאת מנוזר לא ילפינן דחמיר איסורו דאפי"ן חתך אסיר ליה: **האבר** בחמור שבה.
 רבינו חננאל גרס תאכל כחמור שבה משמע דאיכא חומרא בשלמים דליכא בחטאת כגון שזעל שלמים דאתמוול דקדיה דחטאת דהיום
 דרמינן עליהו חומרא דחטאת לאסור לזרים נשים ולעבדים וחומרא דשלמים שאין נאכלין אלא עד הלילה וחטאת של היום ומן אכילתה עד
 למחר: א נצרכא אלא למקום חתך. דבעלמא אסור כגון שהוציא העובר את ידו לחון דנפקא לן צפ' צמה המקשה (ע"ל דף סח): דמקום
 חתך אסור מדאנטרין פרסה החזיר אכול מקום חתך מכלל דאי לא החזירה אסור ונראה דשאר קדשים כגון חוה ושוק ואימורין שרי נמי מקום
 חתך שלשם דהא לא אשכחן קרא דזרוע בשלה יתר מנצאר קדשים ואי ילפי בהו מעובר דאסור מקום חתך דזרוע בשלה נמי לימסקר אלא צבולן
 לא אסר הכתוב מקום חתך דזרוע בשלה וחוה ושוק ואימורים וכו' והוא דקאמר הכא דבעלמא אסור היינו צבאר
 שזא לחון והכא שרי בכל הקדשים ולכן לא פריך הכא מאי חזית דגמירין אפי"ן: א"ן בהם בנותן טעם אפי"ן שאין בהן כדי להעלות
 מותר. פי' צקונטרס וכי צעין מאה אחד היינו היכא דאיסור צענייה אכל הכא דליתיה צענייה לא צעין מאה אחד אלמא ז"ל לפירושו דהכא
 מיירי כגון שהסיר הגריסים מתוך העדשים ודאו אי אפשר להסירם שאינו מכיין ואיכא ממשות האיסור היה כריך מאה אחד וקשה לפירושו אמאי
 נקט רישא שאור של חטים שנפל לתוך עיסה של חטין דהוי מין צמינו אפי"ן שגל צמינו נמי צעין מאה אחד היכא דליתיה לאיסור
 צענייה וי"ל דנקט מין צמינו דאפילו הסיר אחרי כן השאור צעין מאה אחד לבטול אכל שלא צמינו לא צעין ונראה דל"ל לדחוק כן
 דשאנו מינו בטל בששים כשאר איסורין אפילו איתיה לאיסורא צענייה כיון דאינו מכייר צמינו וצמינו הוה דצעין מאה אחד דהא
 דדרשין צספרי את מקדשו ממנו שנפל לחוה הרי הוא מקדשו צמינו כתיב: **אלא במאי בששים**. א"ת הא צבטל
 הכא בששים היינו דעעמיה כהן ואפי"ן צפחות היה בטל אי טעמיה כהן ואין נותן טעם ולא כמו שפירש צקונטרס לעיל אכל צבטמא
 צעין מאה אחד לבטול דהא רישא נמי דקתני אס' יש בהן בנותן טעם אסור אפי"ן יש בהן להעלות צמהא אחד על כרחך איירי צעעמיה
 כהן וי"ל דממשה ימירה דייק דכספא הוה ליה למימני אין בהן בנותן טעם מותר ותו לא וספיר דיעין דאצין יש לו להעלות צמהא אחד
 וצין אין לו להעלות צמהא אחד דארישא קאי אלא להכי דהר תנא לשמועין צצציר ממאה אחד יש שיעור לבטול תמינת טעם: